

DOM, CESARJA!

VSE ZA VERO

Domači Prijatelj.

Zabavno-poučna priloga „Mir-u“.

Leto I.

V Celovcu, 30. julija 1897.

Štev. 14.

Naša zastava.

(Zložil Bogdan, deklamovala pri Ciril-Metodovi slavnosti v velikovski „Narodni šoli“ učenka Ana Riepl.)

Stoji ponosni šolski hram,
Postavil ga je narod nam,
Da Božje vzvišene resnice
In družih se učimo ved
V glasovih lepe govornice,
Katere znal je davni ded;
Glavó nam razbistruje vednost,
Srečé nam razblažuje čednost.

Vidvá, ki sta kazála pot
Slovencem iz paganskih zmot,
Ki šla od daljnega sta morja,
Hodila preko mest, dežel,
Čez reke šumne, čez pogorja,
Da prišla sta do naših sél —
Zastave te bođita dika,
Slovanskega rodú svetnika!

A národ naš, za nas skrběc,
Podaril nam je zdaj še več. —
Srečé dviguje se vojaku,
Kako so láhke mu nogé,
Če plapolá zastava v zraku,
Če godbe zvoki se glasé. —
In nam — v očeh veselje sije:
Nad nami se zastava vije!

Povrni tisočkrat Vam Bog,
Ki bili ste dobrotnih rok,
Ki polni ste ljubezni čiste
Prekrasen nam podali dar: —
Pozábili mladine niste,
Ne zábi ona Vas nikdár;
Še v poznih dneh mladina nežna
Molila bo za Vas hvaležna.

Kako je bela! — naj tako
Nedolžna duša naša bó!
In Ti, ki Te slavé naródi,
V naročji Jezuščka imaš,
Še nam ljubeča mati bodi,
Da Jezušček bo bratec naš!
Na nas se milostno oziraj,
V vsem dobrem, lepem nas podpiraj!

To známenje bo vsaki čas
Veselje in ponós za nas.
V Gospodov hram nas bo vodilo,
K nebesom srca dvigálo,
Ljubiti národ nas učilo,
Za blago, lepo vžigálo. —
Visoko plapolaj zastava!
Dobrotnikom in Bógu: Slava!

Kaj je Štefej v Celovcu doživel.

(Humoreska.)

Gori v gorah, daleč v stran od posvetnega šuma, imam prijazno bajtico, v kateri prebivam s svojo ljubljeno ženko Zefo. Kuham oglje in si tako prislužim toliko, da lahko preživim sebe in svojo Zefico. Bil sem vedno le doma, samo o najsvetejših časih sem prišel v dolino v farno cerkev sv. Urha. „Ti Štefej“, zbadali so me pa tam navadno fantje, „ti tudi ne bodeš pogledal dalje po svetu kakor polž iz hiše“. „No, le počakajte,“ sem jim rekel, „bodete že videli, da se še upam po svetu, in sicer pojdem prej ko mogoče v Celovec, da bom vsaj zvedel, kako se še kaj tam godi“.

V soboto zvečer sem dobil svoje plačilo. Tako sklenem drugo jutro se podati na pot proti Celovcu. „Ti stara“, pravim Zefi, „pripravi mi za jutri belo srajco,

najlepšo in praznično obleko; jaz grem v Celovec“. „Za vseh pet Kriščevih ran“, vzdihne Zefa, „oh, če se ti zgubiš, kaj bom potem sama začela“. „Eh, ti in pa tvoje blebetanje“, pravim jaz, „pripravi mi kar treba, da morem zjutraj takoj oditi“. Drugo jutro bila je moja Zefiča že jako zgodaj na nogah in mi pripravila zajuterk, dobro zabeljene žgance s kofetom. Oblekel sem najlepšo obleko, katero sem imel, vzela tudi svoj rudeči dežnik in se podal na pot. „Srečno Zefa, pa dobro se imej, pa na kravo mi pazi“. „Bog te obvari in sv. Urh, pa glej, da v Dravo ne padeš, ko boš šel črez Humperški most, pa kofeta mi prinesi in sladkorja“.

Mirno sem hodil svojo pot, prišel srečno črez Humperški most in bil kmalu vrh hriba, odkoder se je nagnila cesta navzdol. Tu zagledam v dolini strašno veliko hiš. „Kaj je kaj to“, si mislim. Ravno prav mi pride nek mlad gospod nasproti. Vprašam ga: „Vi, kako se pa imenuje ta vas tam doli, kjer je toliko hiš skupaj“. „Wos,“ zarenči ta nevoljno nad menoj. „O, saj nisem bos, ne; saj imam črevlje na nogah, so dobro podkovani, me stanejo 5 gld. Jaz le prašam, ktera vas je tam doli.“ „Krac mih in pukel, du bindišer tost“. „Kaj, štrukel; še dva bom kupil, pa tebi ne dam ničesar, da ne bodeš tolst“, mu rečem in grem dalje. Tu me sreča stara ženka. „Vi, kaj pa je tam doli“. „E, vi pa še Celovca ne poznate,“ razhudi se ženka. „To je tedaj Celovec,“ si mislim, „glej, sem že kar tukaj“. Veselo korakam dalje in kmalu sem pri mestu.

Pa kaj je to. Cesta je zaprta, in stoji tu možicelj, oblečen v modro obleko in z majhnim bandercem v roki. „Ali moram tukaj kaj plačati, da smem črez?“ „Eh, ali ne veste“, odgovori mi, „da pelje tu železnica, in ker pride vlak, mora se cesta zapreti“. „Ja tako“, in gledam, kdaj pride „lukamatija“, o katerem sem že prej slišal pripovedovati. Zdajci zaslišim strašen ropot in tu se mi prikaže že tudi velika črna, jako dolga pošast. Spredaj se je kadilo, da je bilo kaj, bolj ko tedaj, če je moja Zefa doma kuhala in se ji je kaša prismodila. Zdajci strašno zažvižga, da mi je slo po vseh udih. To je sam hudobec; pa še vesel je, še žvižga zraven, če tudi težko vleče. Ali lepo je bilo, lepo. Hišica pri hišici in lepa okna, gotovo lepša, kakor doma v moji hišici, kjer je namesto šipe, ki se mi je nedavno strupila, malo popirja, da veter ne piska noter.

Prišel sem v mesto. Oh, to je bilo krasno. Jaz nisem vedel, kam bi se obrnil, da bi več videl; od samega občudovanja sem pozabil usta zapreti, dokler me ni velika muha, ktera mi je priletela v usta, opomnila, naj jih zaprem. To so bila velika okna; moje duri doma še ničesar niso proti temu. Korakam ponosno dalje. Prav prijetno je hoditi; obrezani kamni so vloženi v tla, da je ravno. To je doma pri meni vse drugače, ker so korenine na poti, da moram nogo pol metra visoko vzdigati, da ne zadenem kam. Moje škornje so delale strašen ropot, pa so bile tudi podkovane kakor kak konj. Ljudij je bilo toliko, kakor sem jih videl samo tedaj, ko je bilo doma pri farni cerkvi žegnanje in so prišle štiri procesije z bližnjih far.

Prodajalnic je bilo, da jih niti sešteti nisem mogel. Pridem do neke prodajalnice. „Tukaj lahko kupim kofeta in sladkorja za svojo Zefo“ si mislim in stopim noter. „Kaj želite“, me vpraša takoj „lodendiener“. „Kofeta pa sladkorja“. „Tega tukaj nimamo; mi prodajamo samo ščeti in drugo tako robo“. „Je pa slabo, če še kofeta nimate, doma ga pa dobim v naši prodajalnici“. Grem torej v bližnjo prodajalnico, a tudi tam nisem dobil ničesar, tam so imeli samo otroške igrače. Še le v tretji sem dobil zaželeno stvari.

Če sem enkrat v mestu, se lahko dam tudi obriti in lasé postriči; naš Juri doma mi je zmerom pol las pustil, in mi precej kože odrezal. Pa kam naj grem. Tu mi pride neki gospod naproti, bil je lepo oblečen, in mislil sem si, ta bo že kak minister. Ponižno ga vprašam, kje se brije in striže. „Kar tukaj tam“ odgovori mi. „Ej, gospod, ne bodite hudi, če Vas še prašam, kdo ste pa, ker ste tako lepo oblečeni“. „Hausknecht pri nekem gostilničarju tam v oni ulici“, bil je odgovor. To imaš, kako sem se vendar zmotil. Grem na določeno mesto in stopim noter. Vse je bilo jako lepo. Velika ogledala in lepi mehki stoli. „Prosim, vsedite se“, veli mi pomagač. Glej še prosijo me, da bi se vsedel, ti menda mislijo, da sem Bog ve kaj. Kmalu sem bil obrit in tudi lase so mi porezali in jih pomazali z neko stvarjo, ki je prav prijetno dišala. „No, koliko bo pa plačila?“

„Jedno krono!“

„Kaj, ali ste nori? Ko bi to vedel, bi rajši še pustil rasti svojo brado; doma sem dal deset beličev, pa je bil vsak zadovoljen.“ S krvavečim srcem sem dal krono in sem šel naprej po mestu.

Postal sem tu in tam in si ogledoval različne reči. Prišel sem na velik trg. Videl sem tam neko zver iz kamna, ki je strašno zijala, imela peruti in dolg rep, kakor kača. Pred njo pa je stal nek mož, strašno velik, hoteč vdariti to čudno žival z močnim batom. Premišlujem, kaj je neki to, kar pride k meni nek gospodič, ki je imel na glavi visok, črn klobuk, zlo podoben pinji doma, v kateri mede moja Zefa sirovo maslo. Hlače je imel zavihane ravno tako, kakor jaz, če sem šel v cerkev in je deževalo. Za hlačami pa so bile vtaknjene usnjate rokavice, blizu take, kakor moje doma, ktere sem nataknil, če sem šel trnje sekat. Nosil je tudi palico, tako robato, kakor kakšen cepec: „No,“ sem si mislil, „pri nas hodijo norci navadno le o pustu okoli; če je tu drugače, tega ne vem“.

Ogledoval me je od vseh strani, bržkone sem se mu dopadel. „Vi, povejte mi, kdaj bode pa ta mož tam gori udaril“, ga uprašam, a on mi odgovori: „Ko bode videl zopet takega norca, kakor si Ti“. „No, potem

bi pa lahko kar udaril; saj bi imel dosti, če Vas vidi“, mu odgovorim.

Med tem so prišli vojaki, se vstopili sredi trga in začeli gosti tako lepo, kakor še nikdar nisem slišal. Proti tem je bil naš Miha sama muha, ki je znal samo nekoliko mehe raztezati.

(Konec prihodnjic.)

Nekaj o slovenskih krajevnih imenih na Koroškem.

(Dalje.)

IV. Krajevna imena po vodi.

Mnogo naselbin je dobilo ime od lege ob vodi. Vasi, ktero so postavili novi naselniki slovenski ob bistrem potoku, rekli so Bistrica; ako se jim je videla voda motna, je bila vas Motnica itd. Posebnost slovenskega imenoslovja je, da imajo vasi zgolj isto ime, kakor voda, na pr. na Zili ne pomenja samo ziljsko dolino, temveč tudi vas Sv. Marija na Zili (blizu Beljaka). Če torej najdemo na nemški strani vasi Glan (od reke Gline), Gurk, Drau itd., smemo za gotovo trditi, da so to prvotno slovenske naselbine. Nemci so pritikalni imenom rek navadno še drugo besedo n. pr. Glanhofen, Gurkfeld, Drauburg itd.

1. Bel. Odtod vasi Bela, Wielen (ker govorijo Korošci biela), Weila; na Nemcih so vasi Vellach, kar je navstalo iz Beljaneh = Beljah, pomenja torej Beljane ali prebivalce ob Beli.

2. Blato. Blato, Blate, Zablate (odtod so Zablatani in Zablatniki, kterih je toliko na Koroškem); Blače ali Bláčani (iz Blatjanin); nemške vasi Flattach, Flatschach (=Št. Rupert pri Celovcu l. 1488.); Fladnitzalpe = Blatnica (Moosalpe), kar se popolnoma vjema z značajem dotičnega kraja.

3. Bruno = blato. Brnea, Brnce.

4. Bister. Bistra, Bistrica; na slovenski strani je 6 Bistric, na nemški pa 10 „Feistritz“.

5. Črna. Črna; nemški Tschern in Tschöran.

6. Drava. Dasi ni Drava slovensko ime, so vendar vasi, kteri nosijo od nje ime, slovenske naselbine, kakor smo že zgoraj omenili: Na Dravi (3 vasi), pri Dravi, Dravlje, Podravlje. Postranska struga Dravi pri Mohličah je Dravica, l. 1553.: „die kleine Traa,“ zapisana (Reges. Ebernd. p. 139).

7. Jezero. Vasi in rečice Jezero, Jezersko, Jezernica in Jezernica, Jezerce, Seisera = za Jezerom; za Jezercem l. 1515. Saysertz (Urb. Viktr.).

8. Klanec. Klanec, Podklanec, Kwanitz, Glanz, Klanče, Glantschach = v Klančah, Kleče. Klanec pomenja v staroslovensčini ne samo breg, sotesko, temveč tudi isto kar blato; zato smo besedo uvrstili pod rubriko „voda“.

9. Krka = Gurk ali pri sv. Hemi se piše l. 831.: Kurka; Krčica, to je mala Krka, potok, kteremu pravijo Nemci sedaj Görttschitz. Vas Št. Janž na Mostiču ali Nemški Št. Janž se je imenoval prej na Krčici, ker listina iz l. 1213. pravi: „plebanus de Gurschiz (Meiller p. 205) = župnik na Krčici“. Zanimiva je tudi listina iz l. 831.: „in loco, ubi Kurciza in Kurkam influit = v vasi, kjer teče Krčica v Krko“.

10. Krnica. Krnica na Ziljskem, Karnitzen, Karnitzenbach.

11. Loka. Loka dvakrat, Ločani ali Loče petkrat, Latschach na nemški strani, Langgen, nemška vas v Labodski dolini.

12. Luža. Luschen pri Blatnem Gradu, Lužnica, Lausnitz; Lausing je Lužnik, kmet, ki ob luži stanuje. (Dalje sledi.)

Trojno zrcalo.

Bila je neka deklica, ktera se je učila v samostanskem zavodu; ali vendar je bila polna napuha in prevzetnosti. Enkrat je poslala domu pismo, v katerem je prosila mater, da naj ji pošlje lepo zrcalo. V nekoliko dnevih je sprejela od matere ta-le odgovor: „Ljubi otrok! Namesto jednega zrcala ti pošiljam takoj tri. V prvem boš videla, kakšna si; v drugem, kakšna bodeš, in v tretjem, kakšna moraš biti“.

Deklica je z veliko radovednostjo pričakovala zavojček. Prišel je v treh dneh. In v resnici, v prvem zavitku je našla majhno lepo zrcalo, v katerem se je videl lep, cvetoč dekličin obraz. „Mamica so dobri“, šepetalo je dekcle, odloživši na stran zrcalo. Sedaj je odpirala z radovednostjo drugi zavitek.

In kaj je videla? Mrtvaško glavo. To je bila prava podoba, kakšna postane enkrat. Deklica je postala resnoba. Dobro je čutila pri tem dragi materni nauk.

Preostajal je še tretji zavitek z zrcalom. Tega pa je začela le s strahom odpirati. S tresočo roko je iz njega vzela prelepo podobico Device Marije.

„Dà, dà; zaklicala je, taka moram biti! Z Božjo pomočjo se bodem trudila, da izpolnim zlati materni nauk in da bom res po svojem življenji Mariji podobna.“

Deklica je ostala svojemu namenu zvesta. V zadnjem zrcalu se je največkrat ogledovala, klečala pred Marijino podobo in prosila nebeško kraljico, naj ji izprosi milost prave pobožnosti in stanovitnosti v dobrem. In v ravno tem zrcalu naj bi se prav pogostoma ogledovala slovenska dekleta!

—eč—

Zv. Hema v Podgorjah.

(Koroška pravljica.)

Po vsem Koroškem je znana romarska cerkvice Matere Božje v Podgorjah. Ne vejo pa vsi, kako je zv. Hema tje romala, in odkodi pridejo tiste grozne skale, ki ležijo tam okoli cerkve po polju.

Zv. Hema se je zaobljubila, da obiše Marijino cerkev v Podgorjah, in akoravno bolehna, odpravila se je peš na pot. Akoravno je bila bogata grofinja in najimenitnejša gospa v deželi, hotela je vendar romati, kakor revna beračica. Oblekla se je v slabo obleko, nič ni vzela seboj za popotnico, ne denarja, ne živeža, ne konja, ne človeka. Celo čevlje je sezula in bosa hodila. Tako jo je zbadalo trnje in ojstro kamenje, in krvave kapljice so kazale sled za njo. Svetnica pa se je spominjala Kristusovega trpljenja in voljno je prenašala vse težave. Za žejo je pila studenčnico z roko, za glad pa so jej služile jagode in črnice. Prenočevala je pod kakim drevesom, pod glavo pa si je položila kamen. Nič bolj ni želela, kakor da bi že kmalo videla premilo podobo Device Marije v Podgorjah.

Kapelica pa je stala prej še na gori. Ko zv. Hema slednjič do gore dospe, pogleda na strmo goro, kjer je cerkvice stala, in postane vsa žalostna, kajti bila je že tako utrujena in upehana, da si ni več upala do vrha priti. Zato poklekne in Marijo milo prosi, naj bi jej

vendar pomagala do kapelice priti. Na to se vleže na tla in zadremlje. Na enkrat vidi okoli sebe rajsko svitlobo. V sanjah je videla, kako so angeljci vzdignili kapelico na gori in jo nesli v dolino. Iz hvaležnosti vzdigne roke proti nebu in v tem — se zbudi. Ko pa okoli sebe pogleda, vidi kapelico pred seboj!

Sanje so bile resnične: angeljci so res kapelico prinesli v dolino, kjer danes stoji prostorna romarska in farna cerkev. Tako ljuba in draga je bila zv. Hema Bogu in Devici Mariji! Zv. Hema je stopila v cerkvico in goreče molila.

Hudobnega duha je pa silno jezilo, da je zv. Hema tako milost dosegla, kajti on je bil od nekdaj veliki nevošljivec. Pa tudi to je mislil: Če bo kapelica v dolini stala, prišlo bo še več romarjev, ker jim ne bo treba hoditi na strmo goro. Zato ni vedel, kaj bi počel. Bližal se je cerkvici, da bi jo pokončal ali pa vsaj zv. Hemo v skušnjave spravil s hudobnimi mislimi in željami. Toda Marija stopi z oltarja, vzame bridko martro v roke in vraga prežene. Vrag je ves jezen bežal na goro, in tam začel lomiti velike skale ter jih valiti v dolino, da bi kapelico porušil in pokončal. Toda Marija mu kaže spet podobo križanega, ktereга vrag ne more videti. Zato je hudobec zmirom v stran gledal, ko je skale lučal, in nobenkrat ni zadel! Ko je vrag videl, da nič ne opravi, je pobegnil v pekel. Tiste skale pa še zdaj okoli cerkve ležijo.

H.

Gospodarske stvari.

Sadjarječeva opravila meseca julija in avgusta.

Sadnica naj se okopuje in plevel marljivo izruje. Cepljenje na speče oko naj se meseca julija začne in v avgustu nadaljuje. Od divjakov, ki so bili spomladi cepljeni, naj se povež odveže. Drevesa se ne smejo obrezovati. Zgodnjo sadje treba skrbno spravljati.

Kdaj naj se seje? Naši kmetovalci so že mnogo premišljevali, kedaj je ugoden čas za setev. Sestavili so celo vrsto pravil. Nekteri imajo posebno gotove dneve za setev, drugi pa zopet gledajo na spremembo meseca. Ta pravila so pa brez vse vrednosti, ker se ne opirajo na prirodne zakone in so se največ rodila iz domišljije.

Žito naj se seje, kedar je njiva za setev pripravljena in je vreme ugodno. Ko se njiva preorje, je dobro, da se precej ne seje, temveč počaka, da razpadejo grede in popolnoma zamrje podorani plevel, ter da se prst malo vleže. Pri sejanju ne sme biti niti presuho niti premokro. Žito najbolje uspeva, če se seje pri gorkem in vlažnem vremenu. Navzame se že pri setvi vlažnosti in potem hitreje zeleni. Tudi prst pri takem vremenu ni suha in mrzla in je torej za kalitev ugodna. Ravno iz tega uzroka je najbolje sejati zvečer, kajti takrat je zrak najtoplejši. V nekterih krajih imajo navado, da zvečer posejejo in ga puste, da ga po noči zmoči rosa. To pa ni priporočati, če se je morda bati slane.

Tudi je odvisno od prsti, kdaj naj sejemo. Ilovate njive moramo jeseni najprej, pomladi pa najpozneje obdelovati. Če se taka njiva jeseni dosti zgodaj ne poseje, jo jesensko deževje lahko tako premoči in shladi, da je jesensko solnce več ogreti in posušiti ne more. Če potem v blato posejemo žito, bode slabo skalilo. Če se pa

taka njiva jeseni zgodaj obseje, pa se žito pred zimo dobro razraste in pričakovati je dobre letine.

Nadalje je pa tudi od žitne vrste odvisno, kdaj naj sejemo. Če ozimino zgodaj sejemo, imeli bomo dokaj slaba mala zrna. Pri jarini je pa to ravno narobe. Seveda se je pri sejanju ozirati tudi na podnebje dotičnega kraja.

V mrzlih in osojnih krajih moramo jeseni poprej, spomladi pa pozneje sejati nego v gorkih in solnčnih.

V trda tla naj se seme gosteje seje, nego v rahla, lahko in čisto. Če je njiva dobro pognojena, je tudi treba manj semena. Če je slaba zemlja, mora se tudi gosteje sejati. Tudi je v mrzlih krajih treba nekoliko gosteje sejati nego v gorkih. Staro seme gosteje sej, ker je gotovo že zgubilo nekaj kaljivosti. Če zgodaj sejemo, moramo redkeje sejati, nego pri pozni setvi. To velja posebno za ozimino. Pri jarini ni toliko razlike, ker je poznejše gorkejša vreme ugodnejša za kaljivost. To so pravila, ki so nabrana iz skušnje in ki se tudi vjemajo z rastnimi pogoji. Po njih se ravnaj slednji kmetovalec in popusti prazna kmetijska pravila. „Dom.“

Drobiž.

Zasolil mu je! Nek kmetič, ki je bil znan kot pošten národnjak, pride v mesto in gre v bližnjo kavarno, da bi popil skledico kave. Tam se vsede zraven mize, kjer je sedelo več nemškutarjev, ki so se menda ravno pogovarjali, kako bi se dali slovenski kmetje z nemškutarijo osrečiti. Eden izmed suknježev misli tovarišem svojo bistrumnost pokazati, obrne se proti kmetu in ga smehljaje vpraša: „Oče, ali je res, da vaši otroci še le deveti dan po rojstvu spregledajo?“ — Kmetič trenutek pomisli in ponosno odgovori: „Res je taka pri nas, ali po tem času naši otroci tako bistro vidijo, da takega osla, kakor ste vi, že devet milj daleč spoznajo.“ — Gospodič je na to kajpak umolknil. „Bes.“

Očetov izgled. Pijači udan mož prepové sinu kleti, češ da je to zoper drugo božjo zapoved. „Bog vse vidi“, pravi oče. — „Ali je res to“, vpraša deček z neverjetnim obrazom. — „Gotovo“, odgovori oče, zavzet nad takim vprašanjem. — Tedaj pa postane otrok otožen in v odkritosti svojega nepopačenega srca pravi: „Tedaj pa mi je prav žal za vas, ljubi oče; kajti Bog vas je videl včeraj vinjenega.“

Tristoletnica krompirjeva. Letos je preteklo tristo let, odkar so iz Amerike prinesli krompir v Evropo. Prvi ga je sadil neki posestnik na Angleškem. Sedaj se ta koristna rastlina prideluje po vsej Evropi v toliki meri, da, kjer je slaba krompirjeva letina, je navadno tudi lakota.

Koliko moč ima škapulir. K nekemu misijonarju je prišel grešnik, ki je izvršil veliko hudobij, celo umorov, in naposled je celo, kakor se večkrat pripeti pri takih ljudeh, Boga sovražil iz vse duše. Teptal je križ z nogami iz golega sovrašstva do ljubega Odrašenika; celo nevredno je pristopil k sv. obhajilu samo zato, da bi Boga bolj razžalil. — In glej, popoldne po tem nevrednem obhajilu se spove grešnik tako skesano in čisto svojih grehov, da je večkrat vsled ihtenja prenehal. Drugi dan je še pristopil k sv. obhajilu z angeljsko pobožnostjo, ter je odslej dalje sveto živel. — Kako, da se je tako naglo spreobrnil? Spovednik je menil, da je kdaj storil kako prav dobro delo ali da je vsak dan opravljal kako molitvico Mariji na čast, toda — ne; več let ni naredil

ta mož niti križa več, molil ni prav nič. — Samo škapulir je nosil skozi celo svoje grešno življenje, z imenom Marija. To je bilo še edino, kar je dobrega imel. Vsled tega, da je nosil škapulir, mu je usmiljena Mati izprosila spreobrnenje. Spreobrnenec je pozneje sam ta dogodek večkrat pripovedoval. — Kako dobra je res Marija! Ta dogodek nas tudi opominja, da imejmo vedno pri sebi kak škapulir ali svetinjico; brezbožnežem ga je treba skrivaj v obleko všiti in za nje moliti, da se preje spreobrnejo in ne padejo čisto satanu v roke. „Dan.“

Uganke.

Kdo sem?

I.

Neznatna, kratka sem beseda,
Pa značim vrlega moža,
Ki delavce zastopa v zboru,
Potegniti se zanje zna.

Če spremeniš le eno črko,
Pa čisto drug pomem dobim;
Oviram v zboru delovanje,
In slogo vsepovsod kalim.

II.

Od leve na desno, od desne na levo
Enako se zovem, — v korist sem ljudem,
Pa vender že mnogim sem vzela življenje,
In da je še mnogim bom, — žalibog — vem.

Rešitev v prihodnji številki.

Rešitev besedotvornice v 13. številki.

Plen, otok, drob, ples, izabela, rosa, apostelj, jezav, trak, emir, voda, enota, ljud, iglava, kura, otvor, vratar, smeh, kraj, ovitek, špila, ostava, lup, olika.

Podpirajte velikovsko šolo!

Skakalnico v štev. 12. so zadeli: Ana Valken v Cerkljah; J. Ruprecht in H. Holmar v Gospisveti; F. Kotnik v Vižmarjih; Jan. Grafenauer in J. Wang v Beljaku.

Besedotvornico v štev. 13. so uganili: Olga Vigele na Ziljski Bistrici; J. Drašler na Drašici; Fr. Podrekar v Ljubljani; J. Rabič na Dobravi; J. Mušič na Pšati; Iv. Rupnik v Zadlogu; Sl. Povše v Krajih.

Smešničar.

* Pameten je. Oče: „Francek! zakaj si pa že na vse zgodaj polno steklenico vode spil?“ Francek: „Zato, da mi je ne bo treba toliko za umivanje.“

* Malo odškodovanje. Žena: „Kako je to, da celo noč v spanju govoriš?“ — Mož: „Draga ženka, to mi bodeš venderle odpustila, ako pomisliš, da mi cel dan ne pustiš priti do besede.“

* Sodnik kara mladega, toda že večkrat kaznovanega zatoženca ter mu slednjič pravi: „Vi ste res nepoboljšljiv in zelo hudoben človek! Glejte, to pride od slabih tovaršij!“ „Kako je to mogoče?“ mu odgovori zatoženec, „saj imam vedno le s sodniki opraviti.“

* Učitelj, govoreč v šoli o dobrih ljudeh, vpraša Janezka: „Ko bi te tudi oče in mati zapustili, kdo bode zate skrbel?“ — Janezek: „Policija.“

Lastnik in izdajatelj Gregor Einspieler, župnik v Podklostru.

Odgovorni urednik Iv. Terselič.

Tiskarna družbe sv. Mohorja v Celovcu.